అమ్మ

ఇందుమతీ పట్నాయక్

ఆఫీసుకి పనిమనిషి రంగమ్మ చేసిన ఫోన్‌కాల్ అందుకోగానే చేస్తున్న పని అలాగే వొదిలిపెట్టి అయిదు నిమిషాల్లో యిల్లు చేరుకుని రేణుక గదిలోనికి వెళ్లాడు వేణుగోపాల్. రేణుక బెడ్ ప్రక్కన కుర్చీలో కూచుని ఆమెని ఓదారుస్తూంది డాక్టర్ వనజాక్షి. లోనికి అడుగు పెట్టిన భర్తని చూడగానే ఒక్కసారిగా దుఃఖం పొంగుకొచ్చి చిన్నపిల్లలా ఏడవసాగింది రేణుక. ధగ్గరగా జరిగి, తల మీద చెయ్యి నుంచి "వూరుకో రేణూ.... వూరుకో ఏడవకు" అని "ఏం జరిగింది డాక్టర్? అబార్షనా? మరేం ప్రమాదం లేదు కదా?" అని అడిగాడు డాక్టర్‌ని వేణుగోపాల్.

తల అడ్డంగా వూపుతూ అసలు గర్భం అంటూ రానేలేదు. ఇది మామూలు "ఫ్లో" మాత్రమే. ఆవిడని రెస్ట్ తీసుకో

నివ్వండి. మానసికంగా, శారీరకంగా కూడా ఆవిడకి విశ్రాంతి ఎక్కువ అవసరం. పదండి హాల్లోకి అక్కడ ప్రిస్క్రిప్షన్ వ్రాసిస్తాను'' అంటూ గది బైటకు నడిచింది. పోర్టికోలోకి వచ్చి కారెక్కుతూ ''మిస్టర్ వేణుగోపాల్ ఆవిడకి యింకేమందూ అక్కర్లేదు. నిద్ర కోసం మందిచ్చాను. అది చాలు ప్రస్తుతానికి. ఆవిడ యిక తల్లి అవటం అసంభవం అని మీ కిదివరకే చెప్పాను నేను. మాతృత్వం మీద లేనిపోని ఆశలు పెంచుకొని, ఆ తర్వాత నిరాశతో కుప్పగా కూలిపోవటం మినహా చెయ్యగలిగిందేమీ లేదు. నెమ్మదిగా ఆవిడకి విషయం తెలియజేసి, ఆమె మనసు నీ విషయం మీద నుండి మళ్ళించండి'' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది డాక్టర్ వనజాక్షి.

నిశ్శబ్దంగా మేడ మెట్లెక్కి లోనికి వెళ్ళిన వేణుగోపాల్‌కి, మగతగా కళ్ళు మూసుకుని పడుకుని వున్న రేణుక కనిపించింది. ఈ రోజు జరిగిందానికి అనవసరంగా ఉద్రేక పడిపోయి, ఏడ్చి, నానా రభస చేసినందుకు, డాక్టర్ యిచ్చిన సెడెటివ్, నెమ్మది, నెమ్మదిగా నిద్రలోనికి జార్చింది రేణుకను. అమలినమైన ఆమె మొహాన్నీ, తడిసిన కనురెప్పలనీ చూస్తుంటే అతడికి ఈ మూడు నెలల వ్యవధిలో జరిగిన సంఘటనలన్నీ తలపుకి రాసాగాయి.

సంక్రాంతి వెళ్ళిన వారం రోజులకి కాబోలు, ఉదయాన్నే తను షేవ్ చేసుకుంటూంటే, వెనకాల నుంచుని, చెయ్యి మాత్రం ముందుకి చాచి, ''యిదేమిటో చెప్పుకోండి చూద్దాం మరి'' అంది. ఏదో బొమ్మల పుస్తకం లాగుంది అట్ట చూస్తే. లోపల పేజీలు తిప్పి చూశాడు తను. పాపాయికోసం డైరీ అది. మొన్న షాపింగ్ వెళ్ళినప్పుడు బుక్ సెంటర్‌లో కొన్నాను అంది నన్నగా నవ్వుతూ. మొదటి పేజీలో ఒక స్టార్క్ ముక్కుకి వేలాడుతూన్న వుయ్యాలలో పాపాయి ఫొటో అతికించటానికి స్థలం మార్క్ చెయ్యబడి వుంది. ఆ తర్వాత పేజీలో పాపాయి పుట్టిన తారీఖు, ఏ హాస్పిటల్లో పుట్టిందీ, బరువు ..యివి రాసేటందుకు ఆయా విషయాల కెదురుగా ఖాళీ లున్నాయి. రెండో పేజీలో, పాపాయిని చూడటానికి వచ్చిన మొట్టమొదటి వ్యక్తి పేరు రాయటానికీ, ఆ తర్వాత ఎవరెవరు వచ్చారో, ఎప్పుడు హాస్పిటల్ నుండి డిశ్చార్జ్ అయి యింటికి వచ్చారో, రాయటానికి వుంది. ఇక ఆ తర్వాత పేజీల్లో, పాపాయి ఏ రోజు పక్కకి దొర్లిందీ, కూచున్న సమయమూ, పళ్ళు ఎప్పుడు రావటం మొదలు పెట్టిందీ, 'అమ్మ' అన్న శబ్దం ఏనాడు వుచ్చరించిందీ, బుల్లి చేత్తోటి పాపాయి చేత అక్షరం రాయించటానికి ఖాళీ...యివన్నీ వరుసగా, ఒకదాని వెంబడి మరొకటి, పాపాయి ప్రతి దశనీ తెలిపేటందుకూ, దాన్ని చూసి పెద్ద

యు వ

య్యాక బాబు మురిసి పొయ్యేటందుకూ ఎంతో ఆశతో రేణుక కొనితెచ్చుకున్న పుస్తకమది. ఆ అమాయిక హృదయం లోని నిరీక్షణనీ, పరవళ్ళు తొక్కుతున్న ఉత్సాహాన్నీ చూసి, వస్తూన్న నిట్టూర్పుని బలవంతాన అణచుకొని పుస్తకాన్ని ఆమె చేతికే యిచ్చేశాడు.

ఆ తర్వాత కొద్ది రోజులకి రేణుక తన దగ్గరికి వచ్చి "చూడండీ గర్భిణీ స్త్రీలకి మంచి వ్యాయామం వుండాలట కదా; మరి మీరు రోజు ఆఫీసునుండి పెందరాళేవస్తే, యిద్దరం కలిసి వాకింగ్ వెళ్ళవచ్చు. ఏమంటారు అంది. ఆ తర్వాత ప్రతి సాయంత్రం ఇద్దరూ మెయిన్ రోడ్ దాకా నడిచి, దగ్గరలోనేవున్న పార్కులో కాసేపు కూచుని వచ్చేవాళ్లు. వెళ్ళే దారిలో ఏదో చిన్న కాన్వెంట్ ఒకటుంది. ఆ కాన్వెంట్ గేటుకి ఎడమవైపున పచ్చ గడ్డిలో ఒక విగ్రహం—మేరీ జీసస్‌ని ఎత్తుకుని నుంచున్న ప్రతిమవుంది. చీకటి పడే సమయానికి ఆ విగ్రహానికిరు వైపులా నాలుగేసి కొవ్వొత్తులు వెలిగింప బడి వుంటాయి. వాత్సల్యం జాలు వారు తూన్న ఆ మాతృమూర్తి వదనం ఈ మెత్తటి దీపకాంతిలో, మరింత దీప్తి వంతమై వెలుగొందేది. ఇంటికి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు ఆ చోటుకి రాగానే, రేణుక కళ్ళు వాటంతటవే ఈ దృశ్యంవైపు తిరిగేవి. నిరీక్షణ నింపుకున్న ఆమె కళ్ళు చూసినప్పుడల్లా, వేణు మనస్సు విలవిల లాడేది.

ఈ విషయం ఎలా మొదలు పెట్టాలా అని ఆలోచిస్తూన్న వేణుగోపాల్‌ని, ఆ మరుసటిరోజు రాత్రి రేణుక అడిగింది. "ఏమండీ ఓ మంచి పాపాయిని మనం పెంచుకుంటే?" అని. "అదే నేనూ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాను రేణూ, మరో మార్గంలేదు మనకు. తొమ్మిది నెలలు మోసి, బిడ్డని ప్రసవించితే కానీ, మాతృత్వం పొందలేనని నీ వనుకోవటం పొరబాటు. ఈ విశ్వంలో తల్లిననిపించు కునే అర్హత ప్రతి స్త్రీకీ వుంది రేణూ. కన్న బిడ్డని సాకటంలోకన్నా, ముక్కూ మొహం ఎరగని పరాయి బిడ్డను తెచ్చి, ప్రేమానురాగాలు రంగరించి, వాటితో ఆ బిడ్డను పెంచి పెద్ద చెయ్యటంలో ఔన్నత్యం వుంది. అప్పుడు నువ్వు నిజ మైన అమ్మవి అవుతావు" అన్నాడు నిశ్చల కంఠంతో వేణుగోపాల్.

అదొక మిషన్ హాస్పిటల్. దానికి సంబంధించినదే ఒక అర్ఫనేజ్ వుంది. అందులో అనాథ శిశువులే కాకుండా, అంగవైకల్యం కల పిల్లలూ, మానసికాభి వృద్ధి కొరవన శిశువులూ, తలిదండ్రి వుండికూడా, తమకు గల ఈ స్వల్ప లోపాల మూలంగా వారి ప్రేమకు దూరమై వారిచేత భారంగా పరిగణింపబడి ఇక్కడ పెరుగుతున్నారు. ముందుగా వేణుగోపాల్ వెళ్ళి అక్కడి సూపరింటెండెంటుతో మాట్లాడితే ఆమె కొన్ని కాగితాలూ అవీ

యిచ్చి, వాటిని నింపి సంతకంచేసి, మరునాడు భార్యతోసహా వచ్చి నచ్చిన పిల్లవాడిని తీసుకుని వెళ్ళవచ్చునంది.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం నుండే రేణుక గంటలు లెక్కపెడుతూ కూచుంది. చివరికి ఒకచోట కూచోలేక సర్దినదే మళ్ళీ, మళ్ళీ, సర్దుతూ ఇంట్లోనుండి వరండాలోనికి కలియతిరిగింది. ఆర్ఫనేజ్ దగ్గరవుతున్నకొద్దీ మనసులో కలవరం హెచ్చింది. కానీ వేణుగోపాల్ మాత్రం మనసులోని ఏ భావం పైకి కనిపించ నివ్వక, గంభీరంగా డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. బయిట కారాగిన శబ్దం వినగానే లోపలి నుండి సూపరింటెండెంట్ బైటికి వచ్చి "నమస్తే రండి" అని చెప్పి రేణుక చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని లోపలికి దారితీసింది.

పిల్లలందరూ వెనుకనున్న తోటలో ఆడుకుంటున్నారు. చిన్నా, పెద్ద, ఆడా, మగా తారతమ్యం లేకుండా, కొత్త మొహాలు చూడగానే ఒక్కసారిగా అందరూ ఎక్కడి వాళ్లక్కడే నిశ్శబ్దంగా నిలుచుండి పోవటం చూసి, సూపరింటెం డెంట్ నవ్వుతూ "సే గుడ్ ఈవినింగ్ టు ఆంటీ అండ్ అంకుల్" అనగానే అందరూ ఏకకంఠంతో గుడ్ ఈవినింగ్ అన్నారు. వాళ్ళందరిలో తలుపు ప్రక్కగా ఒదిగి నుంచుని, పెద్దపెద్ద కళ్ళతో వచ్చిన వాళ్లకేసి చూస్తున్నాడు ఒకబ్బాయి. రేణుక వాడి దగ్గరికి వెళ్ళి భుజంమీద చెయ్యేసి "నీ పేరేమిటి బాబూ" అంది. "ఉదయ్‌కుమార్" అన్నాడు. అమాయ కత్వం నిండిన ఆ కళ్లలో, యేదోలోటు, దేన్నో పోగొట్టుకున్న అనుభూతి, వ్యక్తంజెయ్యలేని బాధ, లీలగా కనిపిం చాయి రేణుకకి. ఒక్కసారిగా వాడి బాధ నంతా తన చేత్తో తీసివెయ్యాలనీ, వాడి గుండెలనిండా తనలో పెల్లుబికే వాత్స ల్యాన్ని నింపాలనీ అనిపించిందామెకి "నాతో మా యింటికి వస్తావా బాబూ" అంది ప్రేమగా. చిరునవ్వు సమాధానం వచ్చింది దానికి

ప్రక్కనే నుంచునివున్న సూపరిం టెండెంట్ చెప్ప సాగింది యిద్దరితోటీ "కుమార్ అనాధ అనుకుంటున్నారేమో? కాదు తలిదండ్రు లిద్దరూ బ్రతికేవున్నారు. పైగా తండ్రి పెద్ద ఆఫీసరు కూడాను. వీడికి చిన్నతనంలో "సెరిబ్రల్ పేల్స్" చేత కాలు వంకరయిపోయింది. వాడిని సాకటం కష్టం అనిపించి తల్లిదండ్రులు వాడిని ఇక్కడే వదిలేసి వెళ్లారు. అప్పు డప్పుడూ ఉత్తరాలు రాస్తుంటారు. వీడినికూడా వదిలి వెళ్ళిన అయిదేళ్లకి తల్లిమాత్రం వచ్చి చూసి అమ్మో రాలే యింకా వీడు కుంటివాడుగానేవున్నాడే. ఇక బాగుపడేదెన్నడు. ఉన్న నలుగురి తోనే వేగలేక ఛస్తున్నాను. ఇక వీడిని తీసుకవెళ్తే నాపని అయినట్టే అని నెత్తి నోరూ బాదుకుని, వెళ్ళేముందు నా దగ్గరికి వచ్చి చూడండీ పిల్లవాడు ఇక్కడే బాగా

అలవాటు పడినట్టున్నాడు. ఒకవేళ నేను తీసికెళ్ళినా మీ అందరిమీదా బెంగపెట్టుకుంటాడేమో. ఒకవేళ ఎవరైనా అడిగితే వీడిని పెంపకానికిచ్చెయ్యండి మంచి వాళ్ళుగా చూసి అని రహస్యంగా చెప్పి వెళ్ళిపోయింది. చూశారా వీడి దురదృష్టం ఎంతటిదో. ఇప్పటిదాకా ఒకవేళ నిజంగా మీరు తీసుకు వెళ్తానంటే నా కంతకన్నా సంతోషం మరొకటి వుండదు. ''మే గాడ్ బ్లెస్ యూ బోత్'' అందావిడ.

బాబుని యింటికి తీసుకొచ్చే రోజున స్నేహితులందరినీ పార్టీకి పిలిచారు వేణుగోపాల్ రేణుకా. వచ్చిన వాళ్ళందరూ యేవేవో బహుమతులు తెచ్చి బాబు చేతుల్లో పెట్టారు. పార్టీ అయిపోయి అందరూ వెళ్ళిపోగా, రేణుక చిన్ననాటి స్నేహితురాలు విమలమాత్రం మిగిలింది. నెమ్మదిగా వరండాలోనికి తీసుకువెళ్ళి ''ఏమిటే రేణూ ఎవడో వూరూ, పేరూ తెలీని వాడిని, మన కులం కాని వాడిని తెచ్చుకోవటం ఏమిటి? కావాలంటే మీ బంధువుల్లో పిల్లాడిని తెచ్చుకునివుంటే సరిపొయ్యేది కదా. కనీసం మాతో ఎవరితోనూ చెప్పపెట్టకుండా ఇంత కంగారుగా వెళ్ళి తెచ్చుకోవటం ఏమిటి'' అంది విమల.

''పెంపకానికి పిల్లలు దొరకటం సులభమే కానీ, పిల్లలకు పెరగటానికి సరయిన గృహం దొరకటం అత్యంత కష్టం విమలా! ఎన్ని మందులిస్తేనేం, ఎటువంటి తిండిపెడితేనేం అది అర్ఫనేజి. తల్లీ, తండ్రీ కురిపించే ఆప్యాయత, ఆదరణ లేవక్కడ. రోజురోజుకీ మానసికంగా వాడు కృంగిపోతూంటే యిక కోలుకోవటం ఎప్పుడు? మన వాళ్ళలో పిల్లవాడిని పెంపకానికి తీసుకోలేదేమని కదూ అడిగావు? తండ్రిచాటున పెరుగుతున్న పిల్లవాడికి మరో తల్లి, తండ్రి, యిల్లు దేనికి? జన్మతః దురదృష్టవంతులైన ఇలాటి పిల్లలకి ఆ అవసరం కాని. ఇన్ని రోజురోజులూ, ఆ టానిక్కులూ, మందులూ యివ్వలేని ఫలితాన్ని, వాడికీ యింట్లో లభించే మమతానురాగాల ద్వారా పొందుతాడు, త్వరలోనే మామూలు మనిషవుతాడు అంది.

ఆర్ద్రత నిండిన ఆమె కళ్ళలోనికి చూస్తూ ''రేణూ వాడు నిజంగా లక్కీఫెలో సుమా అంది'' నవ్వుతూ విమల.